

КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В СОЦІОКУЛЬТУРНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Нині однією з проблем сучасного світу є вдосконалення соціальної системи. Ця проблема актуальна, оскільки без ефективного функціонування цієї системи стабільність і прогрес не мають місця в соціальному середовищі. Застосування комунікаційних технологій в соціальній сфері — це найбільш ефективний метод розв'язання цієї проблеми. Ці технології мають еластичність, ліквідність і пристосованість до впливів зовнішнього середовища. В ході модернізації соціального середовища комунікаційні технології являють собою основний фундамент суспільства, бо з їх допомогою можна поліпшити та автоматизувати процеси обробки даних інформації, які в останні роки займають вагоме місце в життєвому процесі людського суспільства[2, с.67].

Комунікаційні технології в соціальному середовищі на сьогодні надають:

1) збір, накопичення подій і статистичної інформації про громадські зв'язки та розвиток, соціального складу населення, можливості соціальної інфраструктури, результативності наданих заходів громадської охорони, класах і шарах населення що потребують особливої уваги;

2) збереження даних в такому вигляді, який надавав би легке і швидке знаходження, своєчасне оновлення і пред'явлення даних у міру потреби;

3) зіставлення показників дійсних соціальних процесів з показовими зразками громадського відтворення населення, враховуючи швидкість їх перетворень;

4) взаємодія загальнодержавних, загальногалузевих і обласних складів досліджень розвитку діяльності соціального середовища; ефективно, своєчасне і повне надання даних та інформації в призначеному вигляді провідника різних рівнів. [3, с.26]

Роль елемента і функції інформаційного суспільства відіграють комунікаційні технології. Функція в основному спрямована на зберігання, оптимізацію, стабілізацію і удосконалення системи регулювання суспільства нових мереж. Довгий час за допомогою традицій і звичаїв, культурних зразків і норм, на основі правил і приписів передавалися з покоління в покоління інформація і знання. Зараз ми надаємо цю роботу технологіям. Вони ран жирують велику кількість інформації на всесвітньому, обласному та місцевому рівнях, а також мають величезне значення в формуванні техніки і її структури, в збільшенні значення прогресу і динамічно охоплюють величезні області соціального, політичного та культурного життя, в тому числі домашній побут, розваги та дозвілля. [2, с.71]

У сучасному світі всю життєдіяльність людства неможливо уявити без використання комп'ютерної техніки. Нині виявляється напрямок до з'єднання різних видів комунікаційних технологій в цілу комп'ютерно-технологічну сукупність, якій присвоїли термін інтегрованої системи. Значущу роль в ній грають засоби телекомунікації, які забезпечують не тільки надмірно великий технологічний потенціал автоматизації адміністративної діяльності, а і є фундаментом підстави самих різних загально мережевих різновидів комунікаційних технологій. Телекомунікаційні технології забезпечують електро дистанційне надання інформації на базисних мережах і новітніх технічних методах комунікації. Важливу тенденцію в їх прогресі складають: процеси з'єднання місцевих, регіональних та всесвітніх комп'ютерних мереж. Ці процеси мають значний вплив на обсяги економічного розвитку, діяльність організацій і фірм. Це об'єднання відбувається завдяки розповсюдженню технологій мережі Інтернет як найбільш зручного засобу взаємодії різних інформаційних систем.

Сучасний період розвитку сучасного суспільства характеризує процес інформатизації. Інформатизація суспільства – це глобальний соціальний процес, особливість якого полягає в тому, що переважним видом діяльності у сфері суспільного виробництва є збір, накопичення, продукування, обробка, зберігання, передача і використання інформації, здійснювані на основі сучасних засобів мікропроцесорної та обчислювальної техніки, а також на базі різноманітних засобів інформаційного обміну. [1, с. 90]

Розвиток світової науки показало, що зараз людство живе в період так званого інформаційного вибуху, коли обсяг знань, накопичений цивілізацією в ході свого розвитку, подвоюється кожні 10 років, а за деякими оцінками, вже в якнайближчий час це подвоєння буде відбуватися кожні 5 років. Це означає, що стає неможливим за відносно короткий період навчання ознайомити учня навіть з малою частиною інформації, необхідної йому в процесі майбутньої діяльності. Зрозуміло, освіта в постіндустріальному суспільстві не може ставити собі за мету тільки чисту передачу деякого обсягу інформації. Для розв'язання певних проблем, які долають організацію при переході до нової інформаційної системи управління або введенні в експлуатацію, вже розроблена методика подолання, що дозволяє порівняно легко здійснювати впровадження ІТ. Зараз суспільство гостро потребує фахівців, здатних постійно оновлювати свої знання і самостійно опановувати новими навичками, а також вміють не тільки шукати, але і створювати нові робочі місця в умовах динамічного ринку праці [3, с.72].

Отже, комунікаційні технології в соціокультурній діяльності — сучасні технології засновані на широкому використанні комп'ютерів, оргтехніки та активній участі користувачів у інформаційних процесах, що використовуються для модернізації соціальних служб для клієнтів та впорядкування роботи спеціалістів. Сучасний етап розвитку вітчизняної соціальної роботи можна схарактеризувати як процес інтенсивного впровадження в обслуговування клієнтів, в їх розвиток середовища, в щоденній організаційній та управлінській діяльності соціальних працівників, Інтернет-ресурсах.

Список використаних джерел

1. Социально-культурная сфера в XXI веке: тенденции, проблемы, перспективы / Под ред. канд. экон. наук, доц. Е. Я. Морозовой. – СПб.: Изд-во «ИнфоДа», 2017. – 376 с.
2. Соціокультурна сфера України - головна рушійна сфера економіки та сталого розвитку: монографія / Удовиченко В. П. [та ін.] ; за наук. ред. д-ра екон. наук, проф. Куценко В. І. ; Нац. акад. наук України, Держ. установа "Ін-т економіки природокористування та сталого розвитку Нац. акад. наук України". - Чернігів : Лозовий В. М. [вид.], 2014. - 167 с.
3. Соціологія та соціальна робота в умовах національних та регіональних викликів: матеріали доп. та повідомл. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Ужгород, 27 верес. 2019 р.) / за ред. І.В. Козубовської, Ф. Ф. Шандора; - Ужгород : РІК-У, 2019. - 116 с.

Рикович М. С.

Тернопільський національний технічний університет ім. І. Пулюя

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ОСВІТИ

Після здобуття незалежності України, освіта стала на новий рівень та була визнаною домінуючою сферою розвитку, яка закріплювалась Конституцією України від 28.06.1996 р. Освіта дає право та можливість кожному громадянину на розвиток й отримання знань в освітніх закладах та на здійснення державної політики й контролю у цій сфері.

Ще здавна Україна мала доволі розвинену навчальну інфраструктуру, яка успішно розвивається й сьогодні. За історичними даними, українська мережа освітніх навчальних закладів за радянські часи зазнала досить високого прогресу, і вийшла на новий рівень, який був досягнутий більшістю розвинених країн Світу.

Державна політика у галузі освіти є однією із незамінних складових забезпечення державою прав та свобод людини, вона дає змогу взаємодіяти пріоритетним сферам розвитку суспільства.

Опираючись на Закон «Про освіту» № 2145-VIII від 05.09.2017 р. ми розуміємо, що державна політика у даній сфері визначається вищими законодавчими органами влади, а до реалізації цього приступають органи державної виконавчої влади й органи місцевого самоврядування.

Державна політика у галузі освіти формується на таких чотирьох засадах:

1. Найголовнішим є створення стратегічних документів розвитку освіти.